

Фото люб'язно надано автором

Василь Басараба — поет, журналіст, краєзнавець, член Національної спілки письменників України, дипломант конкурсу «Коронація слова—2013».

Чи часто в цьому житті вдається зустріти справжнє кохання, одночасно глибоке та шалене? Чи легко його вберегти? А що, коли в твоєму осяяному почуттям сьогодні раптом виринуть таємниці минулого?.. Все було добре, доки Богдан і Оля не познайомили своїх родичів. І з'ясувалася страшна правда: дід Олі — той самий страшний «Вовк», який у часи Другої світової закатавав батьків мами Богдана... Чи витримає кохання такі страшні відкриття? І чи стане сили перегорнути трагічну сторінку й спромогтися нарешті перейти до мирного життя?.. «Страшний Суд» — книга про те, як і у важкі часи можна жити по совісті, про відлуння нашої великої й трагічної історії, про дружбу і любов, про дорогу до самого себе.

Час — складний теперішній і минулий — і долі героїв роману Василя Басараби міцно пов'язані між собою... Може, і деякі люди, прочитавши «Страшний Суд», навчаться розрізняти, де підступна тоталітарна пропаганда, а де справжні герої...

Володимир Лис, письменник, переможець «Гранд-Коронації слова» в номінації «Кращий роман десятиріччя», автор бестселерів «Століття Якова», «Соло для Соломії»

СТРАШНИЙ СУД

ВАСИЛЬ
БАСАРАБА

ВАСИЛЬ БАСАРАБА

СТРАШНИЙ СУД

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ІНТЕР

Правда проти кривди,
світло проти мороку, добро проти зла...

КЛУБ
СІМЕЛЬНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ВАСИЛЬ БАСАРАБА

СТРАШНИЙ СУД

РОМАН

Дипломант
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс,
пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Б27

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Надія Величко*

ISBN 978-966-14-6299-0

- © Басараба В. Н., 2013
- © Shutterstock.com / Aleshyn_ Andrei, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

Нехай же одне це не буде заховане
від вас, улюблені, що в Господа один
день — немов тисяча років, а тисяча
років — немов один день!

Святе Письмо

ЗАЧИН

Землю цю конем не об'їдеш, поглядом не обіймеш, думкою не облетиш. Треба бути птахом небесним, і крила мати, і весь вік ширяти у піднебессі, а все ж землі своєї не осягнеш. Вона вічна і вища за нас, скільки б нас не було, не перейшло в часолеті, кожного в лоно своє забирає земля.

Дух до неба злітає, у сонячні сфери, у блакить золоту. Дух витає над світом, щоб впасти насінням у нові покоління, що знову пройдуть землею.

А нині ти суцїй тут, виходиш зі світла оцього світанку і йдеш по твердій землі у свій день.

Ось він, цей день. Сонцем повитий, росами вмитий, небом увінчаний. Юний і вічний. Тисячі років тому був такий в оцьому просторі.

І в тому дні в буянні земної краси Він до Неї йшов...

Богдан щойно звернув на її вулицю, що збігала між вишень і чепурних хатин у край передмістя.

Господи, яка краса, яка радість життя, який благословенний день бринить довкола! Людино, приходиш у світ, живи і втішайся цією красою, неси у серці добро, радій тим, що тобі даровано!..

Поринув у майже сільську ідилію, а в очах його виник образ Івана Йосиповича, і навіть голос його долинув у вранішній тиші, озвався, немов наяву...

«Дорогенькі мої, — не раз казав Іван Йосипович. — Той судний день уже давно прийшов і постав перед вами. Тільки не бачать очі цього і не вбирає розум, бо не можна враз осягнути того, що довкола, з усіх боків обіймає тебе, що глибше за твердь земну і вище від хмар, що завжди, скрізь і в усьому.

Так, істина є, що в Бога один день — як тисяча літ. І тисяча літ — як один день, дорогенькі мої. А хто про це відає, а коли й знає, то чи думає, що це? Бо сказано ще у Святому Письмі: «Вони, немов звірина нерозумна, зрощена природою на зловлення і загибель, зневажають те, чого не розуміють, і в тлінні своїм будуть знищені, і приймуть заплату за лихі вчинки».

А ще у Книзі, дорогенькі мої, мовлено: «Вони волю обіцяють їм, самі будши рабами тління. Бо хто ким переможений, той тому й раб».

Гляньте й осягніть, куди біжать на земних шляхах і перехрестях двоногі істоти, мільйони напірають на мільйони, у шаленій метушні розгойдують світ мільярд за мільярдом. А про скількох із тих мірайдів мовлено: «Вони повсякденну розпусту вважають за розкіш, самі бруд та неслава...»

Іван Йосипович не раз говорить словами Святого Письма. Але не всім і не завжди. Десь не скаже нічого і промовчить. Тільки всміхнеться невесело й гірко: навіщо розсипати перли перед стадом. А може, не так думає в ту мить старий мудрий чоловік, на плечах якого вже важка ноша літ, а в очах відбивається світло далеких світів і барви нового дня.

Він і сам схожий на біблійного пророка, що в уяву прийшов із віків.

Івана Йосиповича ніхто ніколи в їхньому колі не бачив злим, жорстким, категоричним, несправедливим. Він усім своїм ликом випромінює доброту, чуйність, увагу. «Дорогенькі мої» — ось його улюблене звертання до людей.

Добре, що він є в цьому світі, що він поруч...

ПРИРУЧЕНИЙ ЗВІР

1

Тільки скрипнула хвіртка, як назустріч із брязкотом кинулося щось велике, кудлате, чорне, із квадратною головою та ошкіреною пащекою.

Богдан закам'янів біля воріт, усередині йому все похололо, а під сорочкою сипонуло іскрами. Собака летів прямо на нього, готовий стрибнути і вчепитися своїми гострими зубами в горло. І стрибнув за якусь мить, пружно відбившись від землі грубезними лапами, злетів угору. Богдан інстинктивно викинув уперед руки, затуляючи обличчя. Собака клацнув зубами і ледве не вхопив за пальці. Але раптово гепнув дотолу, наче важкий мішок. Масивний ланцюг, припнутий кільцем до сталевого дроту, спружинив і відкинув його назад.

Собака ще більше озвірів, щось грізне й дрімучо дике було в його гарчанні, у глухому, здавленому ланцюгом гавкоті, у шаленому блиску очей. Знову і знову рвався він доп'ястися своєї жертви, ланцюг зводив його на задні лапи й відкидав убік. Якихось півметра не вистачало звіру, і він аж тіпався від люті й безпорадності.

Богдан почав задкувати до воріт, але з-за рогу хати виїшов і різко крикнув до собаки середнього зросту кремезний дід. Собака відразу втих, неохоче відступив, але весь тремтів, стиха гарчав. І вогнем блискали його очі.

Скоса зиркаючи на звіра, Богдан привітався до старого. Той мовчки кивнув і насторожено та запитливо дивився на гостя. Богдан тільки зібрався пояснити причину свого візиту, але не встиг мовити навіть слова, як назустріч вибігла Оля й вигукнула дідові:

— Це до мене!

Ухопила Богдана за руку і потягла за собою до хати.

Усе сталося так швидко, що він не зміг не тільки нічого промовити, а й старого хоч би побіжно розгледіти.

Поволі приходив до тям. Тут, у залитій сонцем кімнаті, було чисто й затишно. Ольга влаштувала його у зручне крісло, увімкнула телевізор, перепросила та пішла готувати каву.

— Я швиденько, — озирнулась у дверях і сяйнула своєю незбагненою усмішкою.

Оце так вскочив у халепу! А що, якби те страшидло зірвалося з цепу? Ото було б видовище. Справжнісінький тобі фільм жахів. На очах у всіх розірвав би на шматки. І ніхто б нічого не встиг зробити. Хіба що «швидко» потім викликати. Якщо ще знадобилася б.

А звідки було знати, що у дворі такий собацюра? Хоча б на воротах написали, як належить: «У дворі злий пес». Уже б якось налаштувався на можливі неприємні хвилини. А так раптово й несподівано, як грім із ясного неба. Ішов із радісними думками і світлим настроєм, а тут...

— А ось і я. З кавою, — знов усміхнулася з порога Ольга.

Вона тримала в руках темно-зелену тацю з чашками й невеличкою вазою, ущерть заповненою цукерками. Легко ступаючи, пройшла до столика, поставила тацю та вмостилась у кріслі навпроти.

— Прошу дуже. — Усмішка зникла з її обличчя, вона дивилася приязно й турботливо своїми великими блакитними очима. Своїми сяйливими, неповторними, дивовижними очима.

— Заспокоївся? — запитала ледве чутно й співчутливо. — Це я винна, треба було попередити тебе...

— Та ні, нічого. Усе в нормі, — Богдан справді вже повеселішав. — Усе добре, Олю, дякую, що ти порятувала мене.

— А як же я могла інакше? Сама ж тебе запросила. Ти мій проханий гість. — Усмішка сяйнула в її очах. — Але, вибач, якось забула сказати тобі про того диявола. Якщо чесно, то я й сама його боюся.

— У таких випадках на воротах пишуть, що у дворі злий собака. А то ще когось до інфаркту доведе.

— Там написано. Ти що, не помітив?

— Та ніби нема нічого...

Ольга стенула плечима, підсунула вазу з цукерками ближче до нього.

— Бери до кави, не соромся. Почувайся, як удома...

— Але не забувай, що в гостях.

— Але пам'ятай, що ти проханий гість. Я ж на тебе чекала.

Справді, проводжаючи його, Ольга сказала: «Приїдеш — приходь відразу. Я буду вдома. А то в нас із телефоном завжди якісь проблеми, можеш не додзвонитися».

Вони познайомилися на вечірці, коли Тетяна відзначала свій день народження. Були всі свої, з лікарні. Коли прийшла Оля з розкішним букетом троянд, Таня відрекомендувала її: «Знайомтеся, моя сестричка Ольга. Та не рідна, двоюрідна, а така, як рідна...»

Ольга спочатку була знічена загальною увагою компанії, почувалася трохи скуто. А Богдан відразу ахнув у душі, коли побачив її, дивився й не відводив очей. Хоча всі дивилися: хто оцінливо, хто заздрісно, хто байдуже.

Ніби вгадуючи його бажання, Таня взяла новоприбулу гостю за руку й привела прямісінько до нього, розпорядилася, щоб гості посунулися на одне місце, і мовила: «Будеш сидіти біля мого шефа. Ти його не бійся, він мій шеф, а не твій. Дивися, розважай трохи його, а то він щось занудгував. І ви, Богдане Васильовичу, не давайте сумувати Олі».

Вони відразу знайшли спільну мову. Говорили про все на світі, жартували, сміялися, танцювали. До кінця вечора

Богданові здавалося, що вони вже давно знають одне одного. Сказав про це Олі, а вона засміялася: «Знаєте, я теж про це щойно подумала».

Тоді він проводжав її додому. На перехресті Ольга сказала: «Оце моя вулиця. Тут я вже сама доберуся — до хати сто метрів». Прощаючись, домовилися зустрітися завтра. Наступного вечора вони блукали містом, посиділи в кав'ярні. Потім зустрілися в Тетяни вдома, куди їх запросили й де гостинно приймали. І Тетяна, і її чоловік Віктор дуже люб'язно припрошували за столом, були цікавими співбесідниками. Засиділися допізна, і тоді Богдан підвіз Ольгу на таксі аж до хати, а сам поїхав далі.

Коли дізнався, що має їхати до Києва і сказав про це Олі, помітив, як вона засмутилася, трохи помовчала, а тоді запитала:

— Можна я тебе проведу?

— Не можна, а треба, — відповів їй напівжартома.

Прощалися тоді на пероні. Богдан обережно й несміло поцілував її. Вона, звівши на нього свої очі, говорила якось жалібно, по-дитячому:

— Це ж два тижні, так довго! Приїдеш — приходь відразу...

Приїхав, на якусь часинку заскочив додому, залишив речі й відразу примчав сюди...

Вони вже допили каву. Він дивився в її очі, а вона поринала в глибини його погляду.

— Оленько, я на хвилинку забіг, мені ще треба довідатися, що там на роботі, стільки часу не був... Хоча б черговому за-телефоную... А ще хоч до мами в село поїхати. Давай увечері зустрінемось.

— Добре, — мовила покірно й засмучено. — Я тебе проведу.

Вони вийшли у двір. Собака знову загримів ланцюгом, загавчав і загавкав. Це було жахаюче видовище. Аж коли опинилися на вулиці, оте несамовите валування припинилося.

— Ось бачиш, є напис, — показала Ольга на ворота.

Зміст

<i>Правда про Судний день</i>	7
Зачин	11
Приручений звір	13
Смарагдово наше літо бринить	77
Вовчі очі	118
Тумани плачуть росами	210
Благословенний день	351

Літературно-художнє видання

БАСАРАБА Василь
Страшний Суд
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Кукова*
Редактор *О. О. Коцарев*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 18.11.2013. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literatruya». Ум. друк. арк. 19,32. Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у типографії ТОВ «Побутелектротехніка»
61024 м. Харків, вул. Ольмінського, 17
Свідоцтво ДК №3179 от 08.05.2008

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Басараба В.

Б27 Страшний Суд : роман / Василь Басараба ; передм. О. Черногуза. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 368 с.

ISBN 978-966-14-6299-0

Що робити, коли у твоє сьогодні раптово вдираються страшні таємниці минулого?.. Богдан і Оля вирішили одружитися. Але ніхто й гадки не мав, чим обернеться звичайне знайомство з потенційними родичами... Чи можливо побудувати спільне майбутнє, якщо дід коханої людини колись, у далекі роки Другої світової, убив по-звірячому твоїх дідуся й бабусю? І чи здатне кохання перегорнути цю трагічну сторінку життя?..

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Переможці конкурсу

Друга премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Хто такий той дивний обліковець і чому він обрав для опіки 18-річну Мілу? У світі нематеріальному обліковці людських душ — найзагадковіші постаті. Їм суворо заборонено втручатися у життя своїх опіканців. Їхня мета — вести облік радощам і жалям. А потім усе переводити у гроші. Навіщо — питання, на яке жоден з обліковців не знає відповіді. Та що станеться, коли цей світ і світ потойбічний перетнуться і людина зможе побачити свого обліковця?

Третя премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Прикрашена кришталем і діамантами та напакована коштовними речами золота клітка не перестає бути кліткою. Навіть якщо поневолену пташку господар возить за собою, мов оздобу, по модних вечірках і дорогих курортах, — це не дає їй свободи.

Льона-Альона у шлюбі почувалася не просто позбавленою голосу пташкою з підрізаними крильми, а ще й зазнавала жорстокої тиранії та знущань від свого «господаря», чоловіка-самодура. Та навіть така сумна історія може закінчитися щасливо. А точніше, поступитися місцем зовсім іншій: у якій ти комусь цікава, де тебе люблять і просто хочеться жити. І початися все може в соцмережі з маленької зеленої цяточки в чаті, яка позначає твою присутність.

«Коронація слова–2013»!

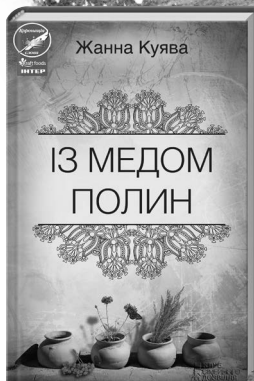

Спеціальна відзнака
від ГО «Книжковий простір»
літературного конкурсу
«Коронація слова–2013»!

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобуса занурені кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом не випадково. Відтепер доля незнайомих — перетворитися на шахові фігури в якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє...

Сучасна сага
у кращих традиціях класичної
літератури!

Валя, Рита, Таня, Марія — про таких кажуть «нерозливвода»: разом зростали, ділилися мріями та сподіваннями. Але з часом кожна пішла своєю дорогою. Одна облаштувала своє життя, друга втратила себе й не знає, як жити далі, інші... Вони зустрінуться через п'ятнадцять років і почнуть оповідати свої історії. Тієї ж миті з'ясується, що їхні шляхи не розбіглися, а навпаки...

Генеральні партнери конкурсу «Коронація слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

